

DGRFP Timișoara, în soluționarea contestației prealabile, Decizia de impunere nr. F-TM/11.09.2013, a Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM/11.09.2015 și a anexelor aferente și menținerea ca temeinice și legale a obligațiilor fiscale stabilite de organele fiscale în sarcina reclamantei, precum și respingerea eventualelor cheltuieli de judecată, ca nefondate.

Totodată, solicită instanței respingerea ca nefiind utilă și pertinentă a cauzei a expertizei în specialitatea contabilitate solicitată de reclamantă.

În motivare, s-a arătat că, în fapt, prin acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta SC SRL, în contradictoriu cu AJFP Timiș și DGRFP Timișoara, se solicită instanței anularea Deciziei nr. emisa de DGRFP Timișoara, ca urmare a soluționării contestației formulate de reclamantă pe cale administrativă, anularea Deciziei de Impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-TM/11.09.2015; anularea raportului de inspecție fiscală nr. F-TM/11.09.2015 și a anexelor aferente precum și a tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale, motivat de faptul că actele administrativ fiscale emise în sarcina acesteia ar fi nelegale, pentru motivele detaliate în acțiunea formulată.

Pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș arată că solicită instanței respingerea ca neîntemeiată și nelegală a acțiunii formulate.

Pârâta arată că, în opinia sa, nu există motive de netemeinicie și nelegalitate a actelor administrativ fiscale atacate, întrucât actele atacate sunt emise în mod întemeiat și legal.

Astfel, pârâta învederează instanței următoarele:

I. Cu privire la suma de lei reprezentând TVA aferentă serviciilor de intermediere conform contractului încheiat cu SC SRL: Societatea

SRL este o societate cu sediul în Timișoara, înființată în iulie 2012, în prezent dizolvată cf. art. 235 alin. 1 din Legea nr. 31/1990 cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a Hotărârii AGA nr. 1/26.10.2015, document publicat în Monitorul Oficial al României, partea a IV-a, nr. 6618/23.11.2015.

Între reclamantă și Societatea SRL s-a încheiat, la data de 24.07.2013, un contract de intermediere pentru identificarea unor potențiali parteneri pentru dezvoltarea sau ajustarea proiectului imobiliar din Timișoara, str. Laurențiu Nicoară, nr. 18. Obiectul contractului respectiv vizează și intermedierea relației între petenta și Agenția Națională pentru Locuințe, întrucât, potrivit susținerilor petentei și întărite de Adresa emisă de către Oficiul Regional pentru Locuințe Vest Timișoara din cadrul Agenției Naționale pentru Locuințe, înregistrată sub nr. /05.08.2015, societatea SRL Timișoara este proprietara unui teren în municipiul Timișoara vizat de către ANL în vederea asocierii pentru dezvoltarea unui ansamblu de locuințe colective prin Programul de Credit Ipotecar conform Legii nr. 152/1998.

Conform art. 1 din contractul menționat mai sus, „prestația intermediarului se considera efectuată și satisfăcătoare pentru beneficiar în momentul în care beneficiarul încheie cu unul sau mai mulți parteneri prezentați de intermediar, un contract, în orice formă juridică, de asociere / colaborare / finanțare / construire / transfer sau orice altă formă de cooperare economică, privind valorificarea și/sau dezvoltarea proiectului, care să fie acceptată de beneficiar”.

Conform art. 2 din contract, „beneficiarul va plăti intermediarului suma de 1 euro + TVA și suma de) euro + TVA ca și onorariu de succes în momentul în care SC Building & Comerț Italy SRL va încasa prima plată de la partenerul sau ANL”.

În perioada octombrie 2013 - august 2014 s-au emis către petenta, un număr de 7 (șapte) facturi de către furnizorul SRL, în suma totală de lei, din care TVA lei, achitată integral de către SC SRL. SRL, deși, începând cu data încheierii contractului (24.07.2013) și până la data efectuării controlului, nu s-a încheiat nici un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice

altă forma de cooperare economica, privind valorificarea și/sau dezvoltarea proiectului imobiliar inițiat de petentă.

În drept, sunt incidente cauzei prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la regimul deducerilor TVA, care stipulează:

" ART. 145 Sfera de aplicare a dreptului de deducere

(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;"

" ART. 134A1 Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii (1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării sen/ici Hor...

(7) Prestările de servicii care determină decontări sau plăți succesive, cum sunt serviciile de construcții-montaj, consultanță, cercetare, expertiză și alte servicii similare, sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate sau, după caz, în funcție de prevederile contractuale, la data acceptării acestora de către beneficiari." " ART. 134A2 Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii (1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator." Din textele legale citate, rezulta ca dreptul de deducere a TVA ia naștere la momentul exigibilității taxei, care intervine la data la care are loc faptul generator.

Pârâta menționează că faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor care sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate.

Deși în art.1 și 2 din contractul de intermediere încheiat de petenta cu --

SRL, se prevede care este momentul la care se considera a fi efectuată prestația furnizorului de servicii, precum și momentul în care se efectuează plata sumelor evidențiate în contract ca și contravaloare a serviciilor prestate, emiterea celor 7 facturi în perioada octombrie 2013 - august 2014 de către SRL, precum și achitarea lor de către reclamantă, în condițiile în care nu a fost realizată niciuna din prevederile contractuale precizate în cele doua articole, reprezintă o încălcare a acestor prevederi și, în același timp, o recunoaștere a nerealizării serviciilor de intermediere asumate de SRL prin contract.

În aceste condiții, devin incidente prevederile art.145 alin.(2) Cod fiscal, "(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile;"

În înțelesul acestor prevederi, întrucât societatea reclamantă nu a realizat venituri și nu a încheiat nici un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă forma de cooperare economică, care să se concretizeze în valorificarea sau dezvoltarea proiectului imobiliar, acest proiect imobiliar aflându-se în aceeași faza incipientă ca la efectuarea controlului fiscal anterior, rezultă că serviciile de intermediere achitate de reclamantă către SRL nu au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, motiv pentru care reclamanta nu are dreptul să deducă TVA aferentă acestei achiziții de servicii.

Nici în procedură de soluționare pe cale administrativă a contestației și nici prin acțiunea formulată, reclamanta nu aduce argumente susținute de documente prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală sau care să infirme conținutul acestora, astfel ca în mod întemeiat prin Decizia de soluționare a contestației nr 16.05.2016 s-a dispus respingerea ca neîntemeiată a contestației întrucât, în situația de față argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat,"

Pe cale de consecință, pentru capătul de cerere privind suma de [redacted] lei reprezentând TVA dedusă aferentă serviciilor de intermediere conform contractului încheiat cu SC [redacted] SRL, contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

2.) Cu privire la suma de [redacted] lei cu titlu de taxă pe valoare adăugată pentru care s-a dispus măsura ajustării TVA și pentru care a fost recunoscut dreptul de rambursare în anul 2012, pârâta învederează instanței următoarele considerente: în fapt, ultima verificare s-a efectuat de către organele de control din cadrul D.G.F.P. a jud.Timiș, Structura de Administrare Fiscală - Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru perioada până la 31.01.2012, încheindu-se Raport de inspecție fiscală nr.F-TM [redacted] / 19.03.2012 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.F-TM [redacted] / 19.03.2015, societatea beneficiind de rambursare a TVA în suma de [redacted] lei, aferenta unui proiect imobiliar.

Această taxa a fost aferentă efectuării unor cheltuieli necesare demarării unei construcții de imobile cu destinația de locuințe și spații comerciale. La data controlului anterior, reclamanta deținea următoarele documente în acest scop:

1. Planul de urbanism local, aprobat prin H.C.L. a municipiului Timișoara nr.273 / 2010 - Zona de locuințe colective și funcțiuni complementare;
2. Certificatul de urbanism nr. [redacted] din 21.07.2010, emis în scopul „construire imobil locuințe colective D+P+3E+M, amenajare acces și parcaje în incinta”, conform PUZ aprobat prin H.C.L.;
3. Autorizațiile de construcție nr. [redacted] / 04.03.2011, nr. [redacted] / 17.08.2011 și nr. [redacted] / 30.08.2011, eliberate de Primăria Timișoara prin care se autorizase construirea unui ansamblu rezidențial D+P+3E+M, în suprafața de [redacted] mp, în total [redacted] de apartamente și spații comerciale la parter, racordarea la utilități și lucrările de împrejmuire și organizare șantier.

Comunicarea începerii lucrărilor de construcție în data de 15.02.2012, depusă sub nr. [redacted] din 03.02.2012 la Primăria municipiului Timișoara și sub nr. [redacted] / 08.02.2012 la Direcția Regională în Construcții Vest (Inspectoratul Teritorial în Construcții).

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, organul de soluționare constată că: Certificatul de urbanism nr. [redacted] din 21.07.2010, a avut o valabilitate de 12 luni, astfel ca la data desfășurării inspecției fiscale este expirat termenul de valabilitate. Se face mențiunea ca în procedură de soluționare petenta nu a prezentat acte sau alte documente prin care să ateste intenția de prelungire a acestuia sau existența altui certificat, valabil în perioada 21.07.2011 și până la data soluționării contestației.

Autorizația de construcție nr. [redacted] / 04.03.2011, eliberată de Primăria Timișoara are expirat termenul de valabilitate - acesta fiind de 12 luni de la data emiterii, interval de timp în care trebuiau începute lucrările de execuție autorizate, iar durata de execuție este de 36 luni, calculată de la data începerii efective a lucrărilor, anunțată în prealabil - și nu a mai fost reînnoită până în prezent.

Conform Comunicării înregistrată la Primăria municipiului Timișoara sub nr. [redacted] data începerii lucrărilor este 15.02.2012. Rezultă astfel că, termenul de valabilitate al autorizației a expirat în data de 04.03.2012, fiind depășită și durata de execuție, care avea termen de finalizare 15.03.2015.

În procedură de soluționare a contestației pe cale administrativă reclamanta nu a prezentat acte sau alte documente prin care să ateste intenția de prelungire a acesteia, valabilă în perioada 2012 și până la data soluționării contestației.

De asemenea, nici în susținerea contestației societatea reclamantă nu a prezentat documente din care să rezulte intenția de a concretiza cheltuielile în suma de [redacted] lei aferente proiectului imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate, respectiv nu prezintă dovezi obiective ca intenționează să desfășoare în viitor o activitate economică care da naștere la operațiuni taxabile, totodată nici la dosarul cauzei anexat acțiunii/ formulate nu s-au anexat documente justificative.

Deși reclamanta susține că "nu s-au întreprins operațiuni în alte scopuri decât în folosul operațiunilor taxabile" și că "trebuie să se țină cont și de faptul că sistarea proiectului imobiliar a fost generată de lipsa de lichidități care s-a datorat unor factori externi - criza imobiliară care se menține la nivelul societăților de profil, datorată vânzărilor la un nivel scăzut al bunurilor imobiliare și lipsei de investitori în domeniu." Pârâta învederează instanței că, în ceea ce privește TVA în suma de lei rambursată în urma controlului anterior, în mod eronat reclamanta susține că în cauză "devin aplicabile prevederile art. 105 Cod de procedură fiscală coroborate cu prevederile art. 105A 1 Cod de procedură fiscală referitoare la reverificare." În acest sens, reclamanta solicită anularea actelor administrativ fiscale atacate, întrucât "în prezenta speță nu a fost îndeplinită procedură de comunicare a deciziei de reverificare a taxei pe valoarea adăugată pentru perioada care a făcut obiectul inspecției fiscale pentru care s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală F-TM /19.03.2012."

Art. 105 și 105¹ din Codul de procedură fiscală fac referire la regulile privind inspecția fiscală și respectiv, reverificarea, situație care nu se regăsește în cauza de față, întrucât ajustarea unei TVA rambursate în urma unui control anterior nu face obiectul neapărat a unei reverificări fiscale. În acest sens, art. 105A1 Cod procedură fiscală precizează clar în ce situații are loc o reverificare a unei perioade verificate anterior, după cum urmează:

"Art. 105¹ Reguli privind reverificarea

Prin excepție de la prevederile art. 105 alin. (3), conducătorul inspecției fiscale poate decide reverificarea unei anumite perioade.

Prin reverificare se înțelege inspecția fiscală efectuată ca urmare a apariției unor date suplimentare, necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor care influențează rezultatele acestora.

Prin date suplimentare se înțelege informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice ori obținute în orice mod de organele de inspecție, de natură să modifice rezultatele inspecției fiscale anterioare.

(4) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Dispozițiile referitoare la conținutul și comunicarea avizului de inspecție sunt aplicabile în mod corespunzător și deciziei de reverificare."

Or, în speța de față, nu este vorba de efectuarea unei inspecții fiscale ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor, în sensul unor informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice. Mai mult, organele de inspecție fiscală au respectat prevederile pct. 102.1 din Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală, date în aplicarea art.105 din Codul de procedură fiscală, care prevăd:

"102.1. La examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei de impunere, organul fiscal competent va avea în vedere toate documentele justificative și evidențele financiar-contabile și fiscale care constituie mijloace de probă și sunt relevante pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale."

Având în vedere starea de fapt existentă, în sensul că lucrările proiectului imobiliar nu au fost începute, autorizațiile de construcție și certificatele emise de Primăria Timișoara fiind expirate, nefiind încheiat până în prezent nici un contract în vederea valorificării sau dezvoltării proiectului imobiliar, în drept devin aplicabile prevederile art. 148 alin.(1) lit.a) și lit.c) din Legea nr.571 / 2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare și cele ale pct.53 alin.(2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr.44 / 2004 cu modificările și completările ulterioare, care prevede ca:

" ART. 148 Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

(1) în condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:

a) deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze;(...)

c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune. Norme metodologice:

"53.(2) în baza art.148 alin.(1) lila) și c) din Codul fiscal, persoana impozabilă trebuie să ajusteze, la data modificării intervenite, taxa deductibilă aferentă bunurilor de natura stocurilor, serviciilor neutilizate, activelor corporale fixe în curs de execuție, activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art.149 din Codul fiscal, în situația în care persoana impozabilă pierde dreptul de deducere a taxei. Ajustarea reprezintă în această situație anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea. "

Astfel, aplicând prevederile legale mai sus citate și nu pe cele invocate în mod eronat de reclamanta în acțiunea formulată, în cauză neefectuându-se o reverificare a perioadei precedente, în mod legal organele de inspecție fiscală au ajustat TVA în suma de lei, care reprezintă TVA dedusa aferenta cheltuielilor efectuate pentru proiectul imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate.

Pe cale de consecință, în mod întemeiat organele de soluționare a contestației au făcut aplicațiunea art.216 alin.(1) din O.G 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, "Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă", coroborat cu pct. 11.1. lit. a) din OPANAF nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care prevede: „11.1. Contestația poate fi respinsă ca: a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natura să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”,

Pe cale de consecință, pentru capătul de cerere privind suma de lei reprezentând TVA aferenta cheltuielilor efectuate pentru proiectul imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate și pentru care s-a acordat drept de deducere la controlul anterior, contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

3) Cu privire la restul sumelor pentru care organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a beneficia de rambursare.

În fapt, organele de inspecție fiscală au consemnat că, potrivit datelor din evidența contabilă, înregistrează TVA colectată în perioada 01.02.2012 - 30.04.2015, în suma de 3.726 lei.

Conform deconturilor de TVA depuse la organul fiscal teritorial în perioada verificată, societatea verificată înregistrează TVA colectată în suma de 1.596 lei. Diferența de raportare se datorează faptului că în luna aprilie 2015 societatea declara prin Declarația 300, TVA colectată stornată mai mare cu suma de 2.130 lei decât TVA colectată stornată înregistrată în evidența contabilă.

Astfel, în timpul controlului s-a calculat o diferență de TVA colectată în suma de lei.

În legătura cu suma de lei reprezentând TVA pentru care nu s-a acordat drept de deducere, prin RIF organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

- reclamanta a înregistrat TVA în suma de lei din bonul fiscal nr. 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing SRL în valoare totală de lei reprezentând rovinietă C.N.A.D.N.R.

pentru un autoturism ce nu aparține și nici nu este dat în folosința societății Building & Comerț Italy SRL în baza vreunui contract.

În luna februarie 2015, reclamanta a dedus TVA în sumă de lei aferentă achiziției de combustibil auto (motorină) de pe bonul fiscal nr.1 / 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing SRL, neavând înscris numărul de înmatriculare al autoturismului pentru care s-a efectuat achiziția și codul de înregistrare în scopuri de TVA al societății l

SRL;reclamanta a dedus TVA în sumă de lei din factura nr.213952 / 30.01.2015 emisă de SC SRL București reprezentând cazare pentru l , administrator al SC

y SRL. Factura este emisă pe numele persoanei fizice (l) și nu pe al societății l ;reclamanta a înregistrat TVA în suma de

lei de două ori în evidența contabilă, din factura emisă de Vodafone România SA nr. / 27.06.2012 în valoare totală de lei, respectiv în luna iunie 2012 și în luna decembrie 2012 . Prin această înregistrare eronată, agentul economic verificat a dedus TVA nejustificat în sumă de lei.

Reclamanta consideră că îndeplinește condițiile legale pentru a beneficia de rambursare, fiind respectate prevederile legale în materie, fiind vorba despre achiziții în folosul operațiunilor societății, stipulate de art. 145 și urm. din Codul fiscal.

TVA dedusă este aferentă unei achiziții, fiind aferentă unor servicii prestate petentei de către o altă entitate juridică, servicii care au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile.

Astfel, reclamanta afirmă că deține pentru întreaga sumă în discuție facturi care cuprind toate informațiile prevăzute la art. 155 din Codul fiscal. Totodată reclamanta susține că organul de control nu a luat în considerare documentele pe care le-a pus la dispoziție, respectiv contractul încheiat cu furnizorul de servicii și anexele la facturile susmenționate în care se detaliază serviciile prestate și orele facturate, anexate.

Reclamanta se raportează și la prevederile dreptului comunitar, respectiv la Directiva 2006/112/CE, subliniind ca a prezentat facturile solicitate expres în lege.

În contradicție cu toate susținerile reclamantei care deși susține că ar fi îndeplinite toate condițiile pentru deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată, așa cum sunt ele stipulate de prevederile interne și comunitare, neavând obligația de a depune alte documente justificative, din contră, din analiza efectuată de organele fiscale, cât și din documentele depuse la dosarul cauzei, rezulta că, în ceea ce privește suma de lei reprezentând diferența de TVA colectată nedeclarată de reclamantă, decontul de TVA sau Declarația 300 se verifică cu jurnalele de cumpărări, de vânzări și cu balanța de verificare.

Astfel, pentru perioada supusă controlului, rândul 1 la 17 se verifică cu jurnalul de vânzări, rândul 18 la 32 se verifică cu jurnalul de cumpărări, iar rândul 33 la 42 se verifică cu balanța de verificare.

În drept, sunt aplicabile prevederile Ordinelor A.N.A.F 1790/2012 și 3665/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului (300) "Decont de taxă pe valoarea adăugată", precum și ale O.M.F.P 491/2014, acte normative care în Anexa 2 „Instrucțiuni pentru completarea formularului (300) Decont de taxă pe valoarea adăugată" stabilesc modul de completare a decontului de TVA și sursele de unde provin informațiile.

Din texte legale rezultă că toate datele și informațiile din decontul de TVA sunt preluate din evidența contabilă și jurnalele de vânzări și cumpărări, fie informatic, funcție de programul de contabilitate al entității, fie manual. Astfel, situațiile în care nu există corelații între aceste date sunt cazuri particulare și trebuie justificate cu documente și cu explicații de către contribuabili.

Nici prin prezenta acțiune și nici prin contestația formulată în procedură prealabilă reclamanta nu a adus argumente referitoare la acest aspect. Astfel, întrucât soluționarea contestației se face în limitele sesizării, iar întrucât organul de soluționare nu se poate substitui contestatoarei în ceea ce privește justificarea motivului pentru care aceasta înțelege sa conteste suma de lei

reprezentând TVA colectata nedeclarata, pentru acest capăt de cerere contestația de asemenea respinsa ca neîntemeiată.

În ceea ce privește TVA fără drept de deducere în suma de lei, deși reclamanta susține că deține facturi completate conform prevederilor art.155 Cod fiscal, ca TVA dedusa este aferenta servicii care au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile, precizăm ca simpla deținere a unei facturi, care îndeplinește condițiile de forma prevăzute de Codul fiscal, nu este suficienta pentru a putea beneficia de dreptul de deducere a TVA, întrucât doar prin conținutul ei aceasta nu poate fi considerată un document justificativ. Mai mult chiar, în lipsa justificării concrete a conținutului economic al documentelor de pe care s-a dedus TVA, considerăm pârâta că operațiunile nu sunt destinate utilizării în folosul de operațiuni taxabile.

În drept, sunt aplicabile cauzei următoarele prevederi:

Art.145 alin.(2) Cod fiscal: „Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile;”

Art.6 din Legea 82/1991 a contabilității, republicată:

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz.”

Pct.2 din Anexa 1 la OMEF nr. 3.512/2008 privind documentele financiar-contabile „2. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale:denumirea documentului;denumirea/numele și prenumele și, după caz, sediul/adresa persoanei juridice/fizice care întocmește documentul;numărul documentului și data întocmirii

acestuia;menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul);conținutul operațiunii economico-financiare și, atunci când este necesar, temeiul legal al efectuării acesteia;datele cantitative și valorice aferente operațiunii economico-financiare efectuate, după caz;numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care răspund de efectuarea operațiunii economico-financiare, ale persoanelor cu atribuții de control financiar preventiv și ale persoanelor în drept să aprobe operațiunile respective, după caz;alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare.”

Rezulta ca orice operațiune economico-financiară, în momentul efectuării ei se consemnează într-un document care trebuie să cuprindă anumite elemente pentru a putea fi considerat, din punct de vedere legal, document justificativ. Or în situația în care documentul fie nu este emis pe numele petentei (factura nr. 30.01.2015 emisă de SC Minerva '92 SRL București pe numele persoanei fizice Pilenga Giuseppe, administrator al petentei, reprezentând cazare), fie reprezintă consumuri pentru mijloace de transport care nu sunt în proprietatea sau în folosința petentei (bonul fiscal nr. 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing SRL reprezentând rovinietă C.N.A.D.N.R.) nu sunt completate conform normelor legale mai sus citate, acestea nu pot dobândi calitatea de document justificativ pe baza căruia să poată fi dedusa TVA.

Pe cale de consecință, argumentele și susținerile reclamantei nu sunt de natura a infirma constatările din actele administrativ fiscale contestate, motiv pentru care și pentru acest capăt de cerere urmează a fi respinsa ca neîntemeiată, acțiunea formulată. De altfel și contestația în procedură prealabilă a fost soluționată în sensul respingerii ca neîntemeiată și pentru acest capăt de cerere întrucât argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natura să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat.

În ceea ce privește accesoriile aferente în suma de ei, aferente TVA, sunt aplicabile prevederile din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, care la art.119-120A1 prevede:

"ART. 119 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

ART. 120 Dobânzi

(1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

ART. 120A1 *) Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2) - (6) sunt aplicabile în mod corespunzător."

Având în vedere principiul de drept potrivit căruia "accesoriul urmează principalul" și având în vedere ca reclamanta nu aduce niciun argument în ceea ce privește modul de calcul al acestora, pentru acest capăt de cerere acțiunea formulată este neîntemeiată.

4. Cu privire la capătul de cerere privind anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM /11.09.2015 și a anexelor aferente precum și a tuturor actelor întocmite de organul de control pe perioada inspecției, și inclusiv a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 de care face vorbire învederează instanței următoarele considerente: pârâta solicită admiterea excepției privind inadmisibilitatea față de Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 și respingerea ca inadmisibilă a acestei cereri având în vedere că reclamanta nu a atacat decizia emisă în soluționarea contestației formulată de reclamantă împotriva, motiv pentru care

Este inadmisibilă pe calea contenciosului administrativ fiscal acțiunea formulată împotriva Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.4741/11.09.2015 pentru nerespectarea prevederilor : Art. 268, art. 272 art. 281 (2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală întrucât în instanța speciala de contencios administrativ se poate formula contestație doar împotriva deciziei emise de organele fiscale de soluționare în procedură prealabilă

Potrivit Codului de procedură fiscală, Art. 268 privind posibilitatea de contestare: al. (1) împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit prezentului titlu legii. Contestația este o cale administrativă de atac..." caz în care obiectul unei acțiuni în contencios administrativ îl constituie, în principal, atacarea deciziei emise în soluționarea contestației pe cale administrativă, iar, în subsidiar, atacarea actului administrativ prin care se stabilesc obligații, așa cum stipulează art. 281 alin.(2) din Legea 207/2015 coroborat cu art. 8 alin.1 din Legea contenciosului administrativ dispun ca :"(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor împreună cu actele administrativ fiscale la care se refera pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedură de soluționare a contestației la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii"

Prin OMFP 1.939/ 2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" se precizează că:

Formularul "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite."

De asemenea, competența de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrativ fiscale este prevăzută la art.209 alin.(1) și (2) din Codul de procedură fiscală, care dispun că:

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorii vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 5 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale de inspecție/control;

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente."

Prin urmare, structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice are competența în soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare.

Prin urmare, în ceea ce privește contestațiile formulate împotriva dispoziției de măsuri emisa de organele de inspecție fiscală, acestea se soluționează de către organul emitent, respectiv de Activitatea de Inspecție Fiscală, întrucât intră în categoria „altor acte administrative fiscale”.

Pentru considerentele arătate, contestația în procedură prealabilă formulată de reclamanta împotriva măsurilor dispuse prin actele administrative fiscale, în mod întemeiat a fost transmisă spre competență soluționare către organul competent din cadrul AJFP Timiș respectiv la Activitatea de Inspecție Fiscală, iar reclamanta poate ataca în instanța de contencios administrativ soluția emisă de organul de soluționare din cadrul AJFP Timiș.

Totodată, prin acțiunea formulată, reclamanta nu indică niciun motiv de netemeinicie a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 emisă de AJFP Timiș,

Cu privire la raportul de inspecție fiscală, pârâta menționează și faptul că sumele înscrise în raportul de inspecție fiscală reprezintă doar constatări ale organului de inspecție, care nu se pot concretiza în obligații de plată opozabile contribuabilului și susceptibile a fi supuse executării silită în caz de neplată, în lipsa unei decizii de impunere, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut în mod expres faptul că numai decizia de impunere poate constitui titlu de creanță în materie fiscală care la rândul său poate fi contestată pe cale administrativ fiscală la organul fiscal emitent iar soluția împotriva acesteia poate fi contestată în instanța de contencios administrativ.

Cu privire la cererea privind anularea tuturor actelor întocmite de organul de control pe perioada inspecției, se impune ca reclamantul să precizeze actele pe care înțelege să le atace și respectiv să își motiveze acțiunea cu privire la actele atacate în caz contrar cererea reclamantului este nemotivată, nedovedită și vădit neîntemeiată.

Urmare a considerațiilor expuse, în cauză nu există motive de netemeinicie a actelor administrativ fiscale motiv pentru care prin Decizia Nr. /16.05.2016 în mod întemeiat organul de soluționare a contestațiilor din cadrul DGRFP Timișoara a dispus:

1.Respingerea, ca neîntemeiată, a contestației formulate împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr.F-TM /11.09.2015 cu

privire la suma de lei reprezentând: TVA stabilită suplimentar în suma de lei; dobânzi de întârziere în suma de lei; penalități de întârziere: în suma de lei.

2. Constatarea necompetenței materiale a D.G.R.F.P Timișoara privind soluționarea contestației formulate împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015, aceasta urmând a fi soluționată de către A.J.F.P Timiș.

Pârâta solicită respingerea eventualelor cheltuieli de judecată ca nefondate față de instituțiile pârâte, întrucât nu se află în culpa procesuală.

Pârâta solicită încuviințarea probei cu înscrisuri și judecarea cauzei și conform art. 332 alin. ultim coroborat cu art. 411 alin 2 și următoarele C.pr.civila în baza actelor de la dosarul cauzei.

În termenul de judecată din data de 14 decembrie 2016, reclamanta, prin reprezentant, a depus la dosar precizare de acțiune cu privire la obiectul dosarului, prin care a arătat că la punctul 3 al acțiunii, prin acte întocmite pe perioada inspecției fiscale face referire la Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.

act contestat odată cu decizia de impunere emisă de organele de control dar rămasa nesoluționată, soluționarea acestuia fiind de competența intimă de rang 2, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș.

Reclamanta arată că, până la data formulării precizării de acțiune, nu i s-a comunicat decizia de soluționare a contestației cu privire la actul sus-menționat. Ținând cont de clarificările aduse prin art. 281 Cod de procedură fiscală, „În situația nesoluționării contestației în termen de 6 luni de la data depunerii contestației contestatorul se poate adresa instanței de contencios administrativ competentă pentru anularea actului. (...)”

Reclamanta solicită și anularea Deciziei nr. 16.0G.2016, privind îndreptarea erorii materiale cuprinse în Decizia nr. 16.0G.2016, emisă de pârâta ca urmare a soluționării contestației formulate de reclamanta (anexa 1).

Prin întâmpinarea la precizarea de acțiune formulată de reclamantă, precizare depusă la dosar la 23 februarie 2017 de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Timiș a solicitat instanței admiterea excepției privind inadmisibilitatea capătului 3 de cerere privind anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM /11.09.2016 și a anexelor aferente precum și a tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale și inclusiv față de Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 și respingerea ca inadmisibilă a acestei cereri, respingerea ca fiind tardiv formulată a precizării de acțiune la al 2-lea termen de judecată, în condițiile în care modificarea și/sau completarea acțiunii se poate formula în termen de 10 zile de la formularea și depunerea acțiunii, respingerea ca vădit neîntemeiată și nelegală a întregii acțiuni în contencios administrativ așa cum a fost precizată de către reclamanta SC Building & Comerț Italy SRL, menținerea ca temeinice și legale a actelor administrativ fiscale constând în: Decizia nr. 1 /bis/04.07.2016 emisă de DGRFP Timișoara, Decizia nr. 1 16.0G.2016 emisă de DGRFP Timișoara, Decizia de impunere nr. F_TM: /11.09.2013, Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2016, Raportul de inspecție fiscală nr. F-TM /11.09.2015 și a anexelor aferente și menținerea ca temeinice și legale a obligațiilor fiscale stabilite de organele fiscale în sarcina reclamantei, precum și respingerea eventualelor cheltuieli de judecată, ca nefondate.

Totodată, pârâta solicită instanței: respingerea ca nefiind utilă și pertinentă cauzei a expertizei în specialitatea contabilitate, solicitată de reclamantă.

În motivare, s-a arătat că, prin precizarea de acțiune formulată tardiv la acțiunea în contencios administrativ de către reclamanta SC Building & Comerț Italy SRL se solicita instanței, la punctul 3 al acțiunii reclamanta arată că, prin acte întocmite pe perioada inspecției fiscale face referire la Dispoziția privind măsurile stabilite de inspecția fiscală nr.

/11.09.2015", act contestat doar în procedură prealabilă de reclamantă, odată cu decizia de impunere dar afirmă că a rămas nesoluționată de către AJFP Timiș.

Totodată, reclamanta solicită și anularea Deciziei nr. [redacted] /bis/04.07.2016 emisă de DGRFP Timișoara ca urmare a soluționării contestației formulate de reclamante în procedură prealabilă.

Pârâta solicită instanței respingerea ca neîntemeiată și nelegală a acțiunii formulate pentru aceleași considerente invocate și în întâmpinarea formulată și pe care le învederează instanței și cu privire la precizarea de acțiune.

Pârâta consideră tardivă precizarea de acțiune la al 2-lea termen de judecată, în condițiile în care reclamanta avea la dispoziție 10 zile că își completeze/ modifice și/sau precizeze acțiunea.

Astfel, pârâta învederează instanței că în cauză nu există motive de netemeinicie și nelegalitate a actelor administrativ fiscale atacate, pentru următoarele considerente: atât Decizia nr. [redacted] /bis/04.07.2016 emisă de DGRFP Timișoara privind îndreptarea erorii materiale, cât și Decizia nr. [redacted] /16.05.2016 emisă de DGRFP Timișoara în soluționarea contestației reclamantei la organele fiscale sunt temeinice și legale, întrucât:

1. Cu privire la suma de [redacted] lei reprezentând TVA aferente serviciilor de intermediere, conform contractului încheiat cu SC [redacted] SRL

Societatea KFR Development SRL este o societate cu sediul în Timișoara, înființată în iulie 2012, în prezent dizolvată cf.art.235 alin.1 din Legea nr.31/1990 cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a Hotărârii AGA nr.1/26.10.2015, document publicat în Monitorul Oficial al României, partea a IV-a, nr.6618/23.11.2015.

Între reclamante și Societatea [redacted] SRL s-a încheiat, la data de 24.07.2013, un contract de intermediere pentru identificarea unor potențiali parteneri pentru dezvoltarea sau ajustarea proiectului Imobiliar din Timișoara, [redacted] Obiectul contractului respectiv vizează și intermedierea relației între petente și Agenția Națională pentru Locuințe, întrucât, potrivit susținerilor petentei și întărite de Adresa emisă de către Oficiul Regional pentru Locuințe Vest Timișoara din cadrul Agenției Naționale pentru Locuințe, înregistrată sub nr. 83/05.08.2015, societatea [redacted] SRL Timișoara este proprietara unui teren în municipiul Timișoara vizat de către ANL în vederea asocierii pentru dezvoltarea unui ansamblu de locuințe colective prin Programul de Credit Ipotecar conform Legii nr. 152/1898.

Conform art. 1 din contractul menționat mai sus, prestația intermediarului se consideră efectuată și satisfăcătoare pentru beneficiar în momentul în care beneficiarul încheie cu unul sau mai mulți parteneri prezentați de intermediar, un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă formă de cooperare economică, privind valorificarea și/sau dezvoltarea proiectului, care să fie acceptată de beneficiar.

Conform art.2 din contract,, beneficiarul va plăti intermediarului suma de [redacted] euro + TVA și suma de [redacted] euro + TVA c aonorariu de succes în momentul în care SC Building & Comerț Italy SRL va încasa prima plată de la partenerul său ANL".

În perioada octombrie 2013 - august 2014 s-au emis către petentă, un număr de 7 (șapte) facturi de către furnizorul [redacted] SRL, în suma totală de [redacted] lei, din care TVA [redacted] lei achitată integral de către SC [redacted] SRL, deși, începând cu data încheierii contractului (24.07.2013) până la data efectuării controlului, nu s-a încheiat nici un contract. În orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă formă de cooperare economică, privind valorificarea și/sau dezvoltarea proiectului imobiliar inițiat de petentă.

În drept, sunt incidente cauzei prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la regimul deducerilor TVA, care stipulează la art. 145 privind :Sfera de aplicare a dreptului de deducere, următoarele:Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.

Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile;"

Totodată ART. 134 indice 1 privind Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii dispunea că:(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor (...)(7) Prestările de servicii care determină decontări sau plăți succesive, cum sunt serviciile de construcții-montaj, consultanță, cercetare, expertiză și alte servicii similare, sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate sau, după caz, în funcție de prevederile contractuale, la data acceptării acestora de către beneficiari." Iar, ART. 134"2 privind Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii prevede ca Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator."

Rezultă, astfel, că dreptul de deducere a TVA ia naștere la momentul exigibilității taxei, care intervine la data la care are loc faptul generator.

Prin urmare, faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, care sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucrări, alte documente similare, pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate.

Deși în art.1 și 2 din contractul de intermediere încheiat de petentă cu SRL,

se prevede care este momentul la care se consideră a fi efectuată prestația furnizorului de servicii, precum și momentul în care se efectuează plata sumelor evidențiate în contract ca și contravaloare a serviciilor prestate, emiterea celor 7 facturi în perioada octombrie 2013 - august 2014 de către SRL,

precum și achitarea lor de către reclamantă, în condițiile în care nu a fost realizate niciuna din prevederile contractuale precizate în cele doua articole, reprezintă o încălcare a acestor prevederi și, în același timp, o recunoaștere a nerealizării serviciilor de intermediere asumate de SRL prin contract.

În aceste condiții devin incidente prevederile art. 145 alin.(2) Cod fiscal, care dispune că: "(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni taxabile;"

În înțelesul acestor prevederi, întrucât societatea reclamantă nu a realizat venituri și nu a încheiat nici un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer sau orice altă formă de cooperare economică, care să se concretizeze în valorificarea sau dezvoltarea proiectului imobiliar, acest proiect Imobiliar aflându-se în aceeași fază incipientă ca la efectuarea controlului fiscal anterior, rezultă că serviciile de intermediere achitate de reclamantă către SRL nu au fost destinate

utilizării în folosul operațiunilor taxabile, motiv pentru care reclamanta nu are dreptul să deducă TVA aferentă acestei achiziții de servicii.

Nici în procedură de soluționare pe cale administrativă a contestației, și nici prin acțiunea formulată, reclamanta nu aduce argumente susținute de documente prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală sau care să infirme conținutul acestora, astfel că, în mod întemeiat, prin Decizia de soluționare a contestației nr 16.05.2016 s-a dispus respingerea, ca neîntemeiată, a contestației întrucât în situația de față, argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat; Pe cale de consecință, pentru capătul de cerere privind suma de lei reprezentând TVA dedusă aferentă serviciilor de intermediere, conform contractului încheiat cu SC

SRL, contestația urmează a fi respinsă, ca neîntemeiată.

2.) Cu privire la suma de lei cu titlu de taxă pe valoare adăugată pentru care s-a dispus măsura ajustării TVA și pentru care a fost recunoscut dreptul de rambursare în anul 2012, pârâta învederează următoarele considerente: în fapt, ultima verificare s-a efectuat de către organele de control din cadrul D.G.F.P. a jud.Timiș, Structura de Administrare Fiscală - Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru perioada până la 31.01.2012, încheindu-se Raport de inspecție fiscală nr.F-TM / 19.03.2012 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr.F-TM

/19.03.2015, societatea beneficiind de rambursare a TVA în suma de [redacted] lei, aferentă unui proiect imobiliar.

Această taxă a fost aferentă efectuării unor cheltuieli necesare demarării unei construcții de imobile cu destinația de locuințe și spații comerciale. La data controlului anterior, reclamanta deținea următoarele documente în acest scop:

1. Planul de urbanism local, aprobat prin H.C.L. a municipiului Timișoara nr. [redacted] / 2010 - Zona de locuințe colective și funcțiuni complementare;

2. Certificatul de urbanism nr. 3121 din 21.07.2010, emis în scopul „construire imobil locuințe colective D+P+3E+M, amenajare acces și parcaje în incinta”, conform PUZ aprobat prin H.C.L.

Autorizațiile de construcție nr. [redacted] /04.03.2011, nr. [redacted] 1/17.08.2011 și nr. [redacted] 30.08.2011, eliberate de Primăria Timișoara prin care se autorizase construirea unui ansamblu rezidențial D+P+3E+M, în suprafața de 9495 mp, în total [redacted] de apartamente și spații comerciale la parter, racordarea la utilități și lucrările de împrejmuire și organizare șantier.

Comunicarea începerii lucrărilor de construcție în data de 15.02.2012, depusă sub nr. [redacted] din 03.02.2012 la Primăria municipiului Timișoara și sub nr. 1 [redacted] /08.02.2012 la Direcția Regională în Construcții Vest (Inspectoratul Teritorial în Construcții).

Din documentele existente la dosarul cauzei, organul de soluționare constată: Certificatul de urbanism nr. [redacted] l din 21.07.2010, a avut o valabilitate de 12 luni, astfel că la data desfășurării inspecției fiscale este expirat termenul de valabilitate. Se face mențiunea că în procedură de soluționare petenta nu a prezentat acte sau alte documente prin care să ateste intenția de prelungire a acestuia sau existența altui certificat, valabil în perioada 21.07.2011 și până la data soluționării contestației.

Autorizația de construcție nr. [redacted] /04.03.2011, eliberată de Primăria Timișoara are expirat termenul de valabilitate - acesta fiind de 12 luni de la data emiterii, interval de timp în care trebuiau începute lucrările de execuție autorizate, iar durata de execuție este de 36 luni, calculată de la data începerii efective a lucrărilor, anunțată în prealabil - și nu a mai fost reînnoită până în prezent.

Conform Comunicării înregistrate la Primăria municipiului Timișoara sub nr. [redacted] - data începerii lucrărilor este 15.02.2012. Rezultă astfel că, termenul de valabilitate al autorizației a expirat în data de 04.03.2012, fiind depășită și durata de execuție, care avea termen de finalizare 15.03.2015.

În procedură de soluționare a contestației pe cale administrativă, reclamanta nu a prezentat acte sau alte documente prin care să ateste intenția de prelungire a acesteia, valabilă în perioada 2012 și până la data soluționării contestației.

De asemenea, nici în susținerea contestației societatea reclamanta nu a prezentat documente din care să rezulte intenția de a concretiza cheltuielile în suma de [redacted] lei aferente proiectului imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate, respectiv nu prezintă dovezi obiective ca intenționează să desfășoare în viitor o activitate economică care da naștere la operațiuni taxabile, totodată nici la dosarul cauzei anexat acțiunii formulate nu s-au anexat documente justificative.

Astfel, deși reclamanta susține că „nu s-au întreprins operațiuni în alte scopuri decât în folosul operațiunilor taxabile” și că „trebuie să se țină cont și de faptul că sistarea proiectului imobiliar a fost generată de lipsa de lichidități care s-a datorat unor factori externi - criza imobiliară care se menține la nivelul societăților de profil, datorată vânzărilor la un nivel scăzut al bunurilor imobiliare și lipsei de investitori în domeniu.” învedeream instanței ca,

În ceea ce privește TVA în suma de [redacted] lei rambursată în urma controlului anterior, în mod eronat reclamanta susține că în cauza „devin aplicabile prevederile art. 105 Cod de procedură fiscală coroborate cu prevederile art. 105A 1 Cod de procedură fiscală referitoare la reverificare.” În acest sens, reclamanta solicită anularea actelor administrativ fiscale atacate, întrucât „în prezenta speță nu a fost îndeplinită procedură de comunicare a deciziei de reverificare a taxei pe valoarea

adăugată pentru perioada care a făcut obiectul inspecției fiscale pentru care s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală F-TM 1 /19.03.2012. "

Art. 105 și 105 indice 1 din Codul de procedură fiscală fac referire la regulile privind inspecția fiscală și respectiv, reverificarea, situație care nu se regăsește în cauza de fata, întrucât ajustarea unei TVA rambursata în urma unui control anterior nu face obiectul neapărat a unei reverificări fiscale. În acest sens, art.105 indice 1 Cod procedură fiscală precizează clar în ce situații are loc o reverificare a unei perioade verificate anterior, după cum urmează: "Art. 105 indice 1 Reguli privind reverificarea

Prin excepție de la prevederile art. 105 alin. (3), conducătorul inspecției fiscale poate decide reverificarea unei anumite perioade.

Prin reverificare se înțelege inspecția fiscală efectuată ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor care influențează rezultatele acestora.

Prin date suplimentare se înțelege informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice ori obținute în orice mod de organele de inspecție, de natură să modifice rezultatele inspecției fiscale anterioare.

(4) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Dispozițiile referitoare la conținutul și comunicarea avizului de inspecție sunt aplicabile în mod corespunzător și deciziei de reverificare."

Or, în speța de față, nu este vorba de efectuarea unei inspecții fiscale ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute inspectorilor fiscali la data efectuării verificărilor, în sensul unor informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale încrucișate, inopinate ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice. Organele de inspecție fiscală au respectat prevederile pct. 102.1 din Normele metodologice de aplicare a Codului de procedură fiscală, date în aplicarea art.105 din Codul de procedură fiscală, care prevăd:

"102.1. La examinarea stării de fapt fiscale pentru stabilirea bazei de impunere, organul fiscal competent va avea în vedere toate documentele justificative și evidențele financiar-contabile și fiscale care constituie mijloace de probă și sunt relevante pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale."

Având în vedere starea de fapt existentă, în sensul că lucrările proiectului imobiliar nu au fost începute, autorizațiile de construcție și certificatele emise de Primăria Timișoara fiind expirate, nefiind încheiat până în prezent nici un contract în vederea valorificării sau dezvoltării proiectului imobiliar, în drept devin aplicabile prevederile art.148 alin.(1) lit.a) și lit.c) din Legea nr.571 / 2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare și cele ale pct.53 alin.(2) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr.44 / 2004 cu modificările și completările ulterioare, care prevede că:

„ART. 148 Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

(1) în condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:

a) deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze; (....)

c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune. Norme metodologice:

"53.(2) în baza art.148 alin.(1) lit.a) și c) din Codul fiscal, persoana impozabilă trebuie să ajusteze, la data modificării intervenite, taxa deductibilă aferentă bunurilor de natura stocurilor, serviciilor neutilizate, activelor corporale fixe în curs de execuție, activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art.149 din Codul fiscal, în situația în care persoana impozabilă pierde dreptul de deducere a taxei. Ajustarea reprezintă în această situație anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse inițial și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea."

Astfel, aplicând prevederile legale mai sus citate și nu pe cele invocate în mod eronat de reclamanta în acțiunea formulată, în cauza neefectuându-se o reverificare a perioadei precedente, în mod legal organele de inspecție fiscală au ajustat TVA în suma de 78.464 lei, care reprezintă TVA dedusa aferenta cheltuielilor efectuate pentru proiectul imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate.

Pe cale de consecință, în mod întemeiat organele de soluționare a contestației au făcut aplicațiunea art.216 alin.(1) din O.G 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, "Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă", coroborat cu pct. 11.1. lit. a) din OPANAF nr. 2906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care prevede: „11.1. Contestația poate fi respinsă ca: a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natura să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;"

Pe cale de consecință, pentru capătul de cerere privind suma de lei reprezentând TVA aferenta cheltuielilor efectuate pentru proiectul imobiliar ale cărui lucrări nu au fost demarate și pentru care s-a acordat drept de deducere la controlul anterior, contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

3) Cu privire la restul sumelor pentru care organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a beneficia de rambursare. În fapt, organele de inspecție fiscală au consemnat că, potrivit datelor din evidenta contabilă, înregistrează TVA colectată în perioada 01.02.2012 - 30.04.2015, în suma de lei. Conform deconturilor de TVA depuse la organul fiscal teritorial în perioada verificată, societatea verificată înregistrează TVA colectată în suma de lei. Diferența de raportare se datorează faptului că în luna aprilie 2015 societatea declara prin Declarația 300, TVA colectată stornată mai mare cu suma de lei decât TVA colectată stornată înregistrată în evidența contabilă.

Astfel, în timpul controlului s-a calculat o diferență de TVA colectată în suma de lei.

În legătură cu suma de lei reprezentând TVA pentru care nu s-a acordat drept de deducere, prin RIF organele de inspecție fiscală au constatat următoarele: reclamanta a înregistrat TVA în suma de lei din bonul fiscal nr. / 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing SRL în valoare totală de lei reprezentând rovinietă C.N.A.D.N.R. pentru un autoturism ce nu aparține și nici nu este dat în folosința societății Building & Comerț Italy SRL în baza vreunui contract.

În luna februarie 2015, reclamanta a dedus TVA în sumă de lei aferentă achiziției de combustibil auto (motorină) de pe bonul fiscal nr. / 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing SRL, neavând înscris numărul de înmatriculare al autoturismului pentru care s-a efectuat achiziția și codul de înregistrare în scopuri de TVA al societății E SRL;reclamanta a dedus TVA în sumă de lei din factura nr.2 / 30.01.2015 emisă de SC '92 SRL București reprezentând cazare pentru P , administrator al SC Building & Comerț Italy SRL. Factura este emisă pe numele persoanei fizice (F) și nu pe al societății SRL;reclamanta a înregistrat TVA în suma de lei de două ori în evidența contabilă, din factura emisă de Vodafone România SA nr. 5 / 27.06.2012 în valoare totală de lei, respectiv în luna iunie 2012 și în